

Chengxian, Gansu Province, China
20 oktober 2006

tomas.stenback@home.se

rachel.stenback@home.se

Telefon i Kina: +86 939 3200667

Telefon i Sverige 018-4951537 (Hit kan ni ringa för samma pris som till grannen, men vi svarar i Kina!)

Besök gärna vår nya hemsida www.e455.se/kina

你们好!

(*Nimen hao!* = Hej!)

Hej allihop!

Det känns som om det var väldigt längesen som vi skrev nu. Tiden går fort här i Kina och ibland känns det som vi äntligen börjat komma in i ett "vanligt" liv här, men ibland undrar vi om vi någonsin kommer att bli vana med att bo här! Vi har haft turen att hela tiden få vara friska förutom en efterhängsen influensa som Rachel råkade ut för. Vi börjar så sakta att bli vana med den annorlunda maten här, och nu har vi köpt en ugn, som Rachel redan har invigt. Hon gjorde fantastiskt goda ugnsbakade äpplen. Det vi längtar mest efter just nu är en varm dusch. Vi har inte haft varmt vatten på ett par veckor nu, eftersom solen vägrar att titta fram så länge att den kan värma upp vårt soluppvärmda vattentank. Vi hoppas att vi får en ny varmvattenberedare i dagarna, men tålamod måste man ha gott om i det här landet så vi får väl se när vi får nästa varma dusch. Till vår stora glädje återvände yoghurten till vår affär den här veckan, och eftersom den är huvuddelen av vår frukost blev vi extra glada och köpten 24 stycken på en gång! Vi får se när de får nästa laddning. Smör, ost, färsk mjölk, flingor, peppar och bröd (det vi kallar bröd i alla fall) lyser fortfarande med sin frånvaro, så det gäller att vara kreativ.

Vi börjar bli allt mer vana med att undervisa nu. I börjar var förstås allting nytt, men nu börjar det kännas mer bekvämt och studenterna är inte heller lika chockade av att se oss längre. Men det finns naturligtvis undantag. En tjej kom fram till Rachel idag och sa: "Jag älskar dig Mrs Stenback. Kan vi bli vänner?" Man får mer komplimanger än man är van vid också. I söndags följde vi med en familj ut och vandrade i bergen. Dottern i familjen höll genast Rachel i handen. Efter ett tag blev hon lite modigare och höll även mig i handen. Plötsligt tittade hon på mig och sa: "Tomas, you are a very cool, strong and handsome man." Dottern är åtta år gammal och håller precis på att lära sig engelska så jag blev lite förvånad över den fantastiska komplimangen.

Vi försöker att bjuda hem alla våra studenter till vårt hem, men med tanke på att vi har nästan 500 elever tillsammans så kommer det att ta ett tag innan alla har varit hit. Det brukar komma ungefär 20 elever åt gången och första gången så hade vi blivit tipsade om att ha lite tofflor hemma till studenterna. Vi tyckte det var en bra idé, men samtidigt tyckte vi att 20 par lät lite väl häftigt så vi köpte kanske tio. De tio studenter som kom först var nöjda, de fick ju tofflor, men de övriga blev aldeles nervösa. De visste inte hur de skulle bete sig, för tydligen kan man inte gå i bara strumpor inomhus! Rachel löste problemet med att låna ut sina gamla strumpor! Nu har vi lärt oss och jag tror nog att vi har nästan 20 par extra tofflor nu.

När studenterna är här så vill vi gärna bjuda på någonting, så vi har köpt lite godis och läsk. I Sverige går detta alltid hem, jag har nog aldrig sett en svensk elev säga nej till lite godis och läsk. I Kina är det inte så enkelt. Bara en klass har hittills vågat äta av godiset och ingen klass har druckit av läsk, så Rachel och jag har blivit tvugna att äta alltihop själva! Men vi klagar inte... När filmen är slut så brukar en av studenterna snabbt ställa

sig upp och hålla ett litet tacktal till oss för att de fick komma hem till oss. Sen reser de sig allihop samtidigt, nästan som på en signal, och går tillsammans ut i vårt gästrum och sätter på sig sina skor och går hem! Filmkvällarna har varit väldigt trevliga och lärorika och studenterna har varit väldigt intresserade av att höra mer om Sverige och USA. De tittar på våra kort och bläddrar i Rachels amerikanska kokbok och ställer många intressanta frågor.

En vanlig vecka (när inte någon ringer på kvällen och säger att schemat är ändrat dagen efter) så har vi lektioner måndag till fredag vanligen mellan 08.00 och 12.00. Sen äter vi lunch på någon närliggande restaurang innan vi går hem och studerar lite kinesiska och förbereder morgondagens lektioner. Det har även börjat att hända fler saker på kvällarna nu. Förutom våra filmkvällar så brukar vi gå på något som kallas för "English corner" på måndagar där elever helt enkelt tränar på engelska med oss och varandra. Jag brukar också försöka att spela fotboll med studenterna ibland och det är väldigt uppskattat. Om vi har någon tid över så brukar vi försöka att promenera ner på stan, det är det bästa stället för oss att träna kinesiska. På helgerna är vi oftast lediga men nu på söndag kommer några studenter att ta med oss till deras kyrka. Gudstjänsten börjar klockan åtta på morgonen och de sa att det brukar vara klart runt elva. Det blir en spännande upplevelse som vi kommer att rapportera mer från i nästa brev.

Sedan vi skrev förra gången har det anlänt två andra "utlänningar" till vår skola. De kommer från USA och jobbar för en amerikansk hjälporganisation som heter Peace Corps. Det är ett gift par som är i vår ålder så vi ser fram emot att lära känna dem.

Tillsammans med en kvinna från England är vi nu fem stycken utlänningar på det här lilla universitetet men vi tycker att det fungerar bra.

Chengxian ligger väldigt vackert och staden är omgiven av vackra berg klädda i grönt. Vi har varit på två underbara vandringar i bergen med en kinesisk lärarkollega. Första gången så tog han med oss på en fyra timmars underbar vandring. Det kändes precis som vi var hemma i bergen i Dalarna. Vi såg levande fåbodar och vi delade stigen med några trevliga kor. Vi mötte många männisikor som vandrade uppe i bergen, men det var nog bara vi som vandrade för att det är skönt. De andra hade hemmagjorda ryggsäckar fulla med grönsaker, frukt och annat som de skulle in till staden och sälja. Högst uppe i bergen så låg det ett litet buddistiskt tempel, som inte såg mycket ut för världen. När vi klev in så såg vi att det egentligen bara var en stor port till en grotta. Där i templet träffade vi en mysig kvinna som bjöd oss på te. Det är otroligt spännande och intressant att se vilket annorlunda liv människorna lever här.

Jag har alltid trott att det är fysikaliskt omöjligt att resa i tiden, men idag lärde jag mig att så inte är fallet! Jag ville se lite av omgivningarna här och eftersom staden är så liten så räcker det att man cyklar i fem minuter för att komma ut på landsbygden. När jag cyklat i fem minuter så insåg jag att min cykel faktiskt är en tidsmaskin. Jag hade rest över 100 år tillbaka i tiden. Några kvinnor satt vid vägkanten och tog hand om sina barn. Några kvinnor gick runt på de små åkerlapparna och rensade ogräs. Några kvinnor satt vid strandkanten av en smutsig flod och tvättade kläder. En man kom gående längs vägen

med sin ox. Själv bar han på en plog helt i trä. Några män kom dragandes på sina tråkärror och några byggde hus med uråldriga metoder. Det är ganska otroligt att man på bara fem minuter kan förflyttas från stadens centrum, där det finns moderna hus och varannan affär säljer mobiltelefoner, ut på landsbyggden där man inte kan hitta något som påminner en om att man lever på 2000-talet. Denna oerhörda spännvidd i tid är det som gjort störst intryck på mig under de första tre månaderna här.

Den första oktober var det Kinas nationaldag och vi hade därför en hel vecka ledigt från skolan. Vi tyckte att det var ett bra tillfälle att pröva våra kunskaper i kinesiska så vi bestämde oss för att göra vår första riktiga resa i Kina. Resan gick till Beijing via Xian. De första tre timmarna satt vi på en buss, och bussresor i Kina är inget jag kan

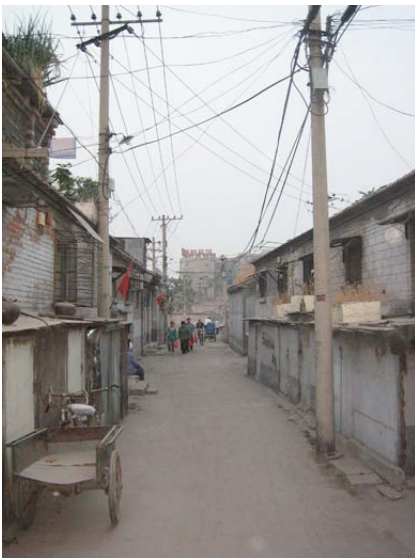
rekommendera! De kör fort, och eftersom vägen är smal och krokig så finns det bara en sak att göra om man vill fortsätta att köra fort. Tuta och köra om! Efter bussresan var det dags för nästa upplevelse. Vi åkte tåg i fyra och en halv timme till Xian och det var definitivt inte som att åka tåg i Sverige där alla sitter tyst och beskedligt på sin plats. Här var det mer som att vara på en väldigt rörig picknick. Några satt i bar överkropp eftersom det var väldigt varmt. De flesta hade tagit med sig tofflor, som de gick

runt i. Alla hade mat med sig, och det var inte några svenska enkla smörgåsar med ost. De hade kastruller och bunkar med sig och lagade till sin mat där på tåget! Rachel och jag hade inte fått någon platsbiljett men vi hade ändå alltid någon stans att sitta. Kineserna är väldigt vänliga, och alla vill ju prata med en utlänning.

Från Xian så flög vi till Beijing, där vi bodde två nätter hos några vänner, familjen Hedström från Vansbro. Det var skönt att duscha varmt och otroligt gott äta en svensk enkel frukost med flingor och rostat bröd. De övriga nätterna bodde vi på ett hotell närmare stan. I Beijing försökte vi att blanda besök till de kända sevärdheterna med att bara strosa på stadens smala och mysiga gator och äta mat från jordens alla hörn. Att se den kinesiska muren var ett stort ögonblick, alla bilder man

sett har inte gjort den rättvisa. Att se muren slingra sig fram över bergen var verkligen stort. Vi såg också den Förbjudna staden och Himmelska fridens torg, men här var det så mycket folk att det var svårt att njuta av de fantastiska byggnaderna. Ni har säkert hört att det byggs och rivs otroligt mycket i Beijing och detta såg vi en hel del av. Många gamla

smala gator rivs helt sonika för att lämna plats åt nya stora moderna byggnader. Inför de Olympiska spelen 2008 är det naturligtvis viktigt att visa upp en vacker ren och modern stad, och Beijing känns verkligen ren och modern, om man går på de gator där de vill att man ska gå. Om man däremot tar av längs en av de smala gatorna, kallade hutonger, så ser man något helt annat, en lortig och nergången stad där människorna bor i små lerhus. Stanken är ibland outhärdlig och man påminns åter om att man trots allt befinner sig i Kina. Längs många av de finare gatorna löper långa höga murar som vi först trodde skulle skydda de som bodde där från inkräktare, men som nog snarare är till för att skydda oss från att se den missär som döljer sig där bakom. I det "rena" Beijing jobbar otroligt många människor med att plocka upp skräp och hålla staden

ren och jag måste säga att de lyckas. Men som sagt, det finns stora områden som man helt har glömt, eller har valt att glömma och gömma.

En kväll satt vi på McDonald's och njöt av var sin milkshake i ett riktigt fint och dyrt shoppingcenter. En tant i trasiga kläder kom in och grävde i soppåsen, hon hittade en mugg med lite Coca-Cola kvar i botten så hon tog den och satte sig vid ett bord och drack. Kanske var hon törstig, eller kanske ville hon bara för ett ögonblick känna sig som en människa, värdig att dricka en Coca-Cola på ett shoppingcenter ämnat för de fina människorna. Vi såg många människor som

letade i soporna efter något att sälja och tjäna några ören och slogs av att klyftorna här är större än vad vi sett någon annanstans.

Efter Beijing så reste vi tillbaka till Xian, den här gången med nattåget. I Xian så besökte vi den så berömda Terakottaarmén. Det var intressant att få se dem, även om de faktiskt såg bättre ut på alla kort vi sett innan! Xian är en stad med mycket gamla anor, det är den gamla huvudstaden i Beijing, och är väl värd ett besök.

Det var en resa som gav oss väldigt många intryck men nu är vi väldigt glada över att vara tillbaka till den rena luften och vårt liv i Chengxian. Vi visste att vi började närma oss "hemma" när bussen började tuta allt mer och vi såg kor och grisar komma gående där mitt på motorvägen!

När vi varit hemma i en dag, så fick vi ett samtal från vår skola där de sa att vi var tvungna att åka till Lanzhou för att få vårt Visum förlängt. Vi var inte sugna på att resa igen, men vi satte oss snällt på bussen och åkte sju timmar i nordvästlig riktning. Bussen stannade en gång för att vi skulle kunna gå på toaletten, men jag tror att jag hellre hade låtit bli! De toaletter som finns längs vägarna här är så ofräscha att jag aldrig i min vildaste fantasi hade kunnat tro att det var så illa. (Korna på min fars jobb utträttar sina behov på en renare toalett!) I Lanzhou stannade vi i två nätter och vi var väldigt glada att vi kunde träffa våra goda vänner Gunnel och Per-Martin Hjort, också utsända från Svenska Kyrkan, båda kvällarna. Det var skönt och uppbyggande att sitta ner i deras lägenhet och prata, äta och skratta. (Allt på svenska dessutom!)

Det var allt för denna månad. Skriv gärna och berätta om hur det går för er där hemma. Rachel börjar dagen med att kolla e-posten, sen springer hon till skolan för att se om vi fått någon riktig post!

Nästa månad ser vi fram emot att få besök från Sverige. Rachels kompis Maria och hennes man Magnus kommer hit på deras bröllopsresa! Det blir roligt att få visa vår stad och hur våra liv ser ut för några vänner.

Många tack till vår vän David Larsson som har skapat ett hem på webben åt oss. Där kommer vi att lägga upp bilder och brev så besök den gärna. www.e455.se/kina

再见!

(*Zaijian!* = Hej då!)

Rachel och Tomas

Vår adress:

Rachel & Tomas Stenback
Longnan Teachers College
Chengxian, Gansu Province, 742500
China

In Chinese:

Zip code: 742500

中国甘肃省成县 陇南师专科研外事处

Bilden är tagen från vårt vardagsrumsfönster